

A Fővárosi Ítéltábla a **Felperest képviselő ügyvédi Iroda neve Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe**, ügyintéző: **felperesi képviselő neve** pártfogó ügyvéd) által képviselt felperes neve(tartózkodási hely: **felperes tartózkodási helye**) felperesnek - a dr. Nagy József Gyula ügyvéd (**alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2012. szeptember 26. napján meghozott 6.P.25.111/2011/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18., 19., 21., 25. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam, míg a pártfogó ügyvéd díját a teljes egészében pervesztes felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és járulékeinak megfizetésére.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 31.750 forint perköltséget. Megállapította, hogy a 450.000 forint illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959.évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 349. § (1) és (3) bekezdéseit, valamint a 339. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (3) bekezdésének és a 164. § (1) bekezdésének alkalmazásával a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a műtétjét követően részére a sebet ellátó szakorvos mankó használatát írta elő, amelyet az alperes szállítást végző szakemberei a felperestől jogellenesen elvettek, továbbá a felperesnek a mankó nélküli járása és szállítása következtében a keresetlevélben hivatkozott sérülései és nem vagyoni jellegű hátránya keletkezett. A felperes azonban csak előadta, de nem bizonyította, hogy a sérülését követően az orvosok

mankó használatát írták elő. Az orvosi iratok közül a műtétet követően készült ambuláns lap mankó használatára vonatkozó utalást ugyanúgy nem tartalmaz, mint az ambuláns napló. Az alperes egészségügyi osztályvezetője pedig írásban kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a felperes sérülései a mankó használatát nem indokolták. Az alperes által csatolt okirati bizonyítékokkal szemben a felperes a bizonyítási teherre történt tájékoztatás ellenére sem ajánlott fel további bizonyítást, így nem tudta azt az állítását igazolni, hogy a mankót a szállítását megelőzően az alperes szállítást végző szakemberei tőle elvették. Azt sem bizonyította, hogy a szállítás során sérülései keletkeztek. A perben ezért nem vált bizonyossá, hogy az alperes szállítás során tanúsított magatartásával a felperesnek kárt okozott. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, az összecszerűség tekintetében pedig a további bizonyítást mellőzte. A perköltségről a Pp. 78. § (1)-(2) bekezdéseinek alkalmazásával döntött.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen - tartalma szerint - az ítélet megváltoztatásával a kereset teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra való utasítását kérte.

Állította, hogy a jogi képviselő nélkül eljáró felperest az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta a bizonyítási teherről és a bizonyítatlanság következményeiről. Az ügyben orvosszakértőt kellett volna kirendelni, amelyről az elsőfokú bíróság a felperest nem tájékoztatta, így - a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - indokolt a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdéseinek alkalmazása. A felperes összefüggő és valós előadást tett arra vonatkozóan, hogy az alperes eljárása miatt az egészségi állapota sérült, ezért az egészséghez fűződő jogának megsértése folytán igényelt kártérítést, amelynek következtében az alperes kereset szerinti marasztalásának van helye.

Sérelmezte, hogy az alezredes doktornő egyáltalán nem látta a felperes bal talpán lévő sebeket. Állította, hogy a felperesnek nem is biztosítottak mankót. A főtörzsőrmester a tárgyaláson elmondta, hogy az egyik lába be volt kötve és mankóval közlekedett. Hangsúlyozta, hogy az üvegcserepek eltávolítása miatt 26 perces műtétet hajtottak végre rajta. Az egyik sebében három, a másikban kettő és a hosszú műtéti vágásban nyolc-kilenc varrat volt, ezért kapott mankót a büntetés-végrehajtási intézetben. A bírósági tárgyaláson mindenképpen részt kívánt venni. Az eljáró bíró utasította az ügyészt, hogy utaljon ki részére egy pár mankót. Október 7-én már mankóval ment a tárgyalásra, nem úgy mint október 5-én, egy lábon ugrálva. Emiatt 800 métert kellett kétszer megtennie. A jobb térde is megsérült, és a tanács elnöke október 6-án személyesen hozott egy irattologató bevásárló kocsit a felperes segítségére.

Utalt arra, hogy a Vi Kórháztól kért véleményezést arra vonatkozóan, hogy egy 26 percen keresztül frissen műtött és varrott talp járófelületnek számít-e. Indítványozta, hogy kérjenek felvilágosítást az október 5., 6. és 7-ei ellátásáról onnan, ahol október 6-án a varratokat kivették.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Kiemelte, hogy a felperes a szállításnál nem tett panaszt, csak jóval később, amikor ismét visszakerült az intézetbe. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes a kártérítés alapjául szolgáló tényeket nem bizonyította, míg követelése jelentősen eltúlzott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítés iránti keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és az irányadó jogszabályok mindenben helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával maradéktalanul egyetért, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján azokra csak visszautal, és a felperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta a bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeiről. Az elsőfokú bíróság a 2011. november 30-ai tárgyalási határnapon a 3. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint pontosan megjelölte, hogy a felperesnek mint a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyításra kötelezett félnek milyen tényeket kell bizonyítékokkal alátámasztania. A felperes ezért alaptalanul hivatkozott a tájékoztatási kötelezettség elmulasztására. A felperes a tárgyalás berekesztését megelőző utolsó tárgyalási határnapon kérte, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hozzon érdemi döntést. Mindezekre tekintettel a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének eljárásjogi feltételei nem állnak fenn.

A fellebbezés mellékleteként csatolt 2012. október 29-én kelt nyilatkozat tartalmából megállapítható, hogy a felperest korábban ellátó orvos a felperes 2012. október 23-án kelt levelére küldött, a nyolc évvel ezelőtt történt baleseti ellátásról egy ambuláns lap alapján kialakított véleményét. Azon túl, hogy a felperes nem csatolta a tájékoztatás alapjául szolgáló okiratot, a felperes ezt a tájékoztatást az elsőfokú eljárás során is beszerezhetette volna, így a másodfokú eljárásban benyújtott irat a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján már nem bírálható el.

A Pp. 86. § (3) bekezdése alapján a felperest a személyes költségmentessége sem mentesíti az ellenfélnek járó perköltségek megfizetése alól, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdésének alkalmazásával a jogszabályoknak megfelelően rendelkezett az alperes ügyvédi munkadíjban felmerült költségeinek megfizetéséről, amelynek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja szerint megállapítható összegét a (6) bekezdés alapján az elsőfokú eljárásban kifejtett tevékenységgel arányban állóan mérsékelte. A másodfokú

bíróság nem látott indokot a mérsékelt összegű ügyvédi munkadíj mértékének felülmérlegelésére.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint csupán utalva annak helyes indokaira - helybenhagyta.

Az alperes a másodfokú eljárásban perköltséget nem igényelt, ezért erről a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett. A le nem rótt fellebbezési illetékről, valamint a pártfogó ügyvéd munkadíjáról szóló rendelkezések a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án, valamint a Pp. 87. §-án alapulnak.

Budapest, 2014. május 15.

Dr. Bleier Judit s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

Dr. Benedek Szabolcs
bíró

A kiadmány hitelül: